

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 773/18	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
<i>o.1. Fakty uznane za udowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód		
<i>o.1. Fakty uznane za nieudowodnione</i>			

Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
A. B.	został oskarżony o to, że: w dn. 26.04.2018r. w programie Alarm TVP dopuścił się zniesławienia A. T. w ten sposób, że publicznie w środkach masowego przekazu o godz. 20.15, gdy był emitowany w/wymieniony program, którego A. T. była uczestniczką pomówił ją, znieważył i ośmieszył słowami „Ten przyglup z wariatkowa A. T. prześladowuje mnie od 14 lat”, tj. o czyn z art. 212 §2 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	
Sąd ustalił następujący stan faktyczny: A. T. była w przeszłości pacjentką oskarżonego A. B., który wykonał u w/wymienionej zabieg z zakresu chirurgii plastycznej. Wynik zabiegu nie zadowolił jednak A. T., która najpierw zażądała wydania swojej dokumentacji medycznej, ostatecznie zaś wniosła na A. B. skargę do Rzecznika Praw Pacjenta i organów samorządu zawodowego, jak i do	Powołany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujący dowodów: - wyjaśnienia oskarżonego A. B. (k. 233-234) - zeznania A. T. (k. 257-258) w powiązaniu z opinię biegłej psycholog - zeznania J. R. (1) (k. 297-298) - zdjęcia (k. 7, 18) - nagranie (k. 8, 106, 255)	

<p>organów ścigania. A. T. zgłosiła się również do J. R. (1) jako redaktora programu (...); w efekcie w programie tym zaplanowany został reportaż, dotyczący A. T.. Na potrzeby reportażu J. R. (2) próbowała się skontaktować z oskarżonym najpierw w klinice, następnie zaś telefonicznie, co jednak okazało się niemożliwe. A. B. oddzwonił jednak do w/wymienionej, a kiedy poznał tożsamość rozmówcy i powód pierwotnego telefonu, wskazał, że jest prześladowany przez A. T., którą określił jako „przygłupa z wariatkowa”. J. R. (1) nagrała przedmiotową rozmowę, a następnie jej fragment wykorzystwała w programie, nadanym w dn. 26.04.2018r.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - pismo Rzecznika Praw Pacjenta (k. 11-15) - wydruki (k. 19-30, 59-69, 132-149, 167-168) - dokumentacja lekarska (k. 58, 81-99, 241) - orzeczenie (k. 253, 254) - kopia dokumentacji, złożonej przez A. T. (k. 265-287, 289-291) 	
<p>2. OCena DOWODÓW</p>		
<p>0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>		
<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonego A. B. (k. 233-234)</p>	<p>Sąd obdarzył wyjaśnienia oskarżonego wiarą w całości; w zakresie konfliktu z A. T. wyjaśnienia te korespondują z całością materiału dowodowego, zaś w zakresie charakteru rozmowy, wykorzystanej</p>	

	<p>w programie (...) – z zeznaniami J. R. (1), z tych też przyczyn Sąd nie znalazł podstaw, by wyjaśnieniom tym odmówić wiary.</p>	
<p>zeznania A. T. (k. 257-258) w powiązaniu z opinię biegłej psycholog</p>	<p>Zeznania A. T. Sąd również uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim dotyczyły one czynu, zarzuczonego oskarżonemu prywatnym aktem oskarżenia – w świetle zeznań J. R. (1), jak i wyjaśnień samego oskarżonego, nie budzi wątpliwości Sądu, że oskarżony był autorem słów, wyemitowanych w programie (...), jak również z całością dowodów, zgromadzonych w sprawie, koresponduje ta część zeznań świadka, z której wynika, że pozostaje ona z oskarżonym w konflikcie. Jednocześnie jednak Sąd nie mógł pominąć, że A. T. nie była bezpośrednim świadkiem rozmowy oskarżonego z J. R. (1), z wypowiedzią oskarżonego zaś zapoznała się w czasie jej emisji na antenie.</p>	
<p>zeznania J. R. (1) (k. 297-298)</p>	<p>Zeznania świadka Sąd obdarzył wiarą w całości – świadek jest dla oskarżonego osobą obcą, a tym samym, w ocenie Sądu, nie miałaby ona powodu, by jakiegokolwiek okoliczności sprawy przedstawić niezgodnie z faktami. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że świadek</p>	

	<p>nie potrafiła wskazać, kiedy poinformowała oskarżonego, że rozmowa w nim jest nagrywana, jak również, że zostanie wykorzystana podczas programu – świadek zeznała bowiem: „Mówiłam rozmówcy, że rozmowa jest nagrywana, ale nie pamiętam, kiedy padła ta informacja. Chyba w drugiej minucie mówiłam, że rozmowa jest nagrywana. Chyba mówiłam, że ta rozmowa jest do reportażu, ale nie jestem pewna, nie pamiętam”.</p>	
<p>Nie budziły wątpliwości Sądu pozostałe dowody i dokumenty, zgromadzone w niniejszej sprawie, to jest: zdjęcia (k. 7, 18), nagranie (k. 8, 106, 255), pismo Rzecznika Praw Pacjenta (k. 11-15), wydruki (k. 19-30, 59-69, 132-149, 167-168), dokumentacja lekarska (k. 58, 81-99, 241), orzeczenie (k. 253, 254), kopia dokumentacji, złożonej przez A. T. (k. 265-287, 289-291) – dowody te zostały zgromadzone zgodnie z prawem, dokumenty zaś sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do regulacji, określających ich formę i treść. W efekcie Sąd nie znalazł podstaw, by dowodom tym i dokumentom odmówić wiary.</p>		

<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>Przedmiotem ochrony przepisu art. 212 kk jest cześć i godność innej osoby, przy czym pomawianymi mogą być osoba fizyczna, grupa osób, instytucja, osoba prawna albo jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej.</p> <p>Pomówienie jest przestępstwem formalnym z narażenia, dla dokonania którego nie jest wymagany skutek w postaci rzeczywistego poniżenia lub utraty zaufania w oczach opinii społecznej przez podmiot pomówiony. Zaznaczyć należy, że przepis art. 212 kk mówi o „poniżeniu w opinii publicznej”, co</p>			

oznacza, że chodzi nie tyle o urazę osobistych uczuć osoby pomówionej, ile o to, jak pomówiony podmiot będzie w wyniku pomówienia postrzegany przez szeroki, nieokreślony krąg osób. Karalne jest zatem takie pomówienie, które może prowadzić do upokorzenia danej osoby w opinii innych osób, spowodować, że inne osoby będą uważać pokrzywdzonego za osobę poniżoną (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2010 roku o sygnaturze II KK 105/10).

Przestępstwo

zniesławienia zarówno w typie podstawowym (§ 1), jak i kwalifikowanym (§ 2) należy do kategorii przestępstw umyślnych, które można popełnić zarówno w zamiarze bezpośrednim (dolus directus), jak i wynikowym (dolus eventualis). Sprawca czynu zabronionego musi mieć zatem świadomość tego, że jego wypowiedź zawiera zarzut zniesławiający pod adresem innej osoby, grupy osób, instytucji, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej. Ponadto musi sobie zdawać sprawę z tego, że podniesienie lub rozcześnie takiego zarzutu może narazić podmiot, którego on dotyczy, na poniżenie

w opinii publicznej lub utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Na płaszczyźnie woluntatywnej zamiaru sprawca winien chcieć podmiot pomawiany poniżyć lub spowodować utratę przez niego zaufania bądź też na to się godzić (vide Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Komentarz, WKP 2017).

W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, że brak jest tego typu dowodów, które pozwoliłyby przypisać oskarżonemu wyczerpanie znamion przestępstwa. W pierwszej kolejności Sąd miał na uwadze, że jedyną osobą, która – według świadomości oskarżonego – miała być odbiorcą wypowiedzianych przez niego treści, była J. R. (1), która, jak była o tym mowa, nie była w stanie określić, w którym momencie poinformowała oskarżonego o nagrywaniu rozmowy, jak i jej ewentualnym wykorzystaniu w programie. W tym stanie rzeczy Sąd – mając na uwadze normę art. 5 §2 kpk – za wiarygodne uznał twierdzenie oskarżonego, iż był on przekonany o prywatnym charakterze rozmowy, nota bene telefonicznej, z jednym rozmówcą, pozostając wówczas nieświadomym zarówno faktu jej

nagrywania, jak i mającej nastąpić emisji w programie. W tym stanie rzeczy Sąd wykluczył, by zamiarem oskarżonego było poniżenie A. T. w opinii publicznej. Z analogicznych przyczyn Sąd wykluczył możliwość działania z zamiarem narażenia w/wymienionej na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, szczególnie gdy zważyć, że A. T. z J. R. (1) żadne relacje zawodowe nie łączyły.

W piśmiennictwie wskazuje się, że różnicą pomiędzy zniesławieniem z art. 212 kk a zniewagą z art. 216 kk jest to, że w pierwszym przypadku chodzi o postawienie zarzutu zracjonalizowanego, dotyczącego postępowania lub właściwości pokrzywdzonego, które mogą go poniżyć w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, przy zniewadze zaś chodzi o zarzut obelżywy lub ośmieszający, postawiony w formie niezracjonalizowanej. Podobnie kryterium tego rozróżnienia jest sprawdzalność użytego zarzutu lub określenia. Jeśli jest ono sprawdzalne, stanowi pomówienie, jeśli jest zaś ono

niesprawdzalne, stanowi zniewagę. W judykaturze wskazuje się jednak, że w zupełnie takich samych wyrażeniach może raz tkwić zniesławienie, a w innym wypadku tylko obelga. W wystosowaniu do kogoś słów: „złodziej” itp. może, zależnie od okoliczności i zamiaru, tkwić bądź wprost tylko obelga („Ty złodzieju”), bądź zniesławienie („jest to złodziej”), bo w pierwszym razie mamy tu do czynienia tylko z obelżywym epitetem, w drugim zaś – wręcz z przypisaniem oskarżonemu czynów występnych, gdyż złodziejem jest „kto dopuszcza się kradzieży” (vide wyrok Sądu Najwyższego z dn. 09.10.1931r. o sygn. I K 886/31, RPiE 1932/1 oraz Mozgawa M., Komentarz, Lex/el 2019).

Dla ustalenia przy tym, czy określone zachowanie sprawcy ma charakter znieważający, decydujące znaczenie mają kryteria obiektywne. W tym zakresie należy brać pod uwagę przede wszystkim generalnie akceptowane normy obyczajowe. A zatem „zniewagę mogą stanowić jedynie takie zachowania, które są powszechnie uznane za obelżywe” (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dn. 06.06.2011r. o sygn. II AKa 91/11, LEX nr 895936).

Dla realizacji znamion typu czynu zabronionego nie jest istotne, czy według odczuć osoby, do której kierowane było dane zachowanie, została naruszona nim jej godność osobista. Subiektywny odbiór zachowania sprawcy przez pokrzywdzonego ma natomiast znaczenie z punktu widzenia prywatnoskargowego trybu ścigania sprawcy zniewagi. Jeżeli bowiem osoba taka nie poczuje się obrażona, wówczas nie wniesie aktu oskarżenia do sądu (vide Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Komentarz, WKP 2017).

W realiach niniejszej sprawy Sąd rozważył zarzucony oskarżonemu czyn również pod kątem wyczerpania znamion przestępstwa z art. 216 §1 i 2 kk, jednak również w powyższym zakresie doszedł do wniosków negatywnych. Zgodnie bowiem z treścią art. 216 §1 kk grzywnie albo karze ograniczenia wolności podlega ten, kto znieważa inną osobę w jej obecności albo choćby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła, tymczasem podczas rozmowy oskarżonego z J. R. (1) oskarżona obecna nie była, zaś wobec treści wyjaśnień oskarżonego i zeznań J. R. (1) brak

jest podstaw, by przyjąć, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim, by wypowiedziane przez niego słowa do A. T. dotarły. Wprawdzie typy czynów zabronionych opisane normatywnie w art. 216 §1 i 2 kk mają charakter umyślny i mogą zostać popełnione w obu postaciach zamiaru, tj. zarówno cum dolo directo, jak i cum dolo eventualis, jednak w piśmiennictwie prezentowany jest pogląd, zgodnie z którym popełnienie przestępstwa zniewagi w zamiarze wynikowym możliwe jest jedynie wtedy, gdy dokonane jest w obecności osoby znieważonej bądź też publicznie, natomiast w sytuacji gdy znieważenie następuje pod nieobecność osoby znieważanej, lecz w zamiarze, aby zniewaga do niej dotarła, wymagany jest zamiar bezpośredni (vide Wróbel W, op. cit).

Z przyczyn analogicznych, jak wskazane w odniesieniu do czynu z art. 212 §2 kk, Sąd wykluczył możliwość przypisania oskarżonemu wyczerpania znamion przestępstwa z art. 216 §2 kk.

4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. Koszty procesu			
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II	Sąd na podstawie art. 624 §2 kpk zwolnił oskarżycielkę prywatną A. T. od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, zasądzając równocześnie od w/wymienionej na podstawie art. 632 pkt.1 kpk na rzecz oskarżonego		

	A. B. kwotę 1.152 PLN tytułem zwrotu wydatków, związanych z ustanowieniem jednego obrońcy.
6. 1Podpis	